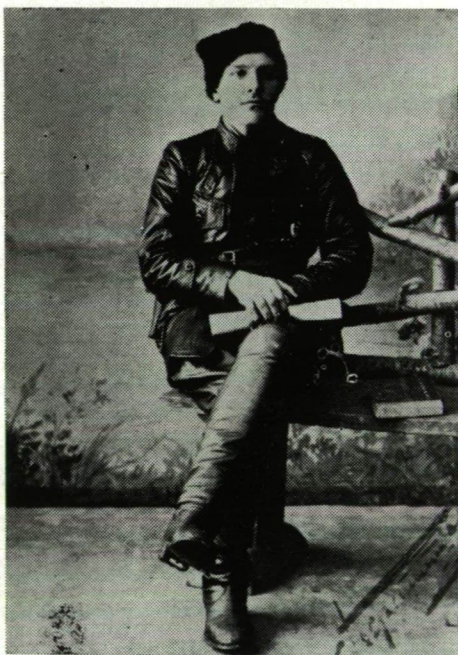

gedi látogatása idején a Délmagyarország-ban jelent meg s amelyet csak e néhány soros szóbeli emlékezésével egészítünk ki:

„Még egészen kis gyerek voltam, városunkat akkor hol a fehérek, hol

FETTICH PÁL

a vörösgárdisták birtokolták. Alig volt használható ember és épület az akkor még kezdetleges településen. Egyszer egy lovas vágat a kapunk elé, apámat hívja. Hatalmas, zord ember volt, derekán, vállán hevederek, puska, oldalán óriási kard — a mesékből lépett elő: Max Lamberg volt, visszafoglalták a várost. (Apám az akkori illegális összekötő volt.) Azóta sem tudom azt a képet elfelejteni! . . .”

Lamberg Miksa a harcok befejeztével letelepült Novoszibirszkben, megnősült, és élete végéig egy nagy malom igazgatója volt, nagy becsületű kommunista polgára a távoli szibériai városnak.

Felesége ma is ott él, és szívesen mesél a forradalmi időkről.

A népek szabadságáért, szocialista jövőnkért, a kommunizmusért félszázaddal ezelőtt, szülőhazájuktól távol harcoló hőseink krónikáját ideje végleges formába önteni.

Ehhez kívántunk szerényen hozzájárulni dokumentatív összeállításunkkal.

(— y)